

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie skargi K.W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w P. przeciwko K.W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w R. w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w P. przeciwko K.W., M.S. i K.P.: umorzył postępowanie co do kwoty 924,66 zł oraz co do ustawowych odsetek od kwoty 651,77 zł od dnia 1 listopada 2005 r. do dnia zapłaty i od kwoty 272,89 zł od dnia 18 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty; zasądził od pozwanych K.W. i K.P. solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 1111,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lipca 2007 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w stosunku do K.W.

i K.P. w pozostałej części, a w stosunku do M.S. w całości i orzekł o kosztach procesu.

Apelację pozwanych K.W. i K.P. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia K. W. zarzuciła wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 15 grudnia 2014 r. naruszenie art. 13 § 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. nr 89, poz. 903 ze zm. - dalej: „u.w.l.”), art. 548 § 1 i 2 k.c., art. 88 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 82 § 1 i 2 k.c. i art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 360 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c., art. 366 k.p.c., art. 100 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, w myśl art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia

2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia skarżącej o niezgodności wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 15 grudnia 2014 r. z art. 3 ust. 2 u.w.l. w zw. z art. 6 i art. 13 § 1 u.w.l., art. 548 § 1 i 2 k.c., art. 88 § 1 k.c. w zw. z art. 82 § 1 i 2 k.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 360 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c., art. 366 k.p.c. i art. 100 k.p.c. nie zawierają argumentów, które - wstępnie oceniając - pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu. Skargę pozwana oparła przede wszystkim na zarzutach naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, oceny zaś zarzutu naruszenia prawa materialnego należy dokonać na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a nie stanu faktycznego, który zdaniem podnoszących zarzut naruszenia prawa materialnego, powinien zostać ustalony w sprawie. Uzasadnienie skargi zawiera polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy oraz poczynionymi przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi, a zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów.

Mając to względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.